

Johan Christian Drewsens tale til den jyske stænderforsamlings medlemmer

Taler

Johan Christian Drewsen
Papirfabrikant

Dato

5. januar 1843

Sted

Skydebanen, København

Omstændigheder

Ved et Festmaal tid paa Skydebanen fejrede en Kreds af kendte københavnske Politikere den sønderjyske Folkefører.

»I tænkte det til det Onde, men Gud tænkte det til det Gode, at det skulde skee, som nu skeer, at holde meget Folk i Live.« Disse Josephs Ord, der godt kunne passe paa vore sidste Dage, henvender jeg til vore brave Brødre, de Deputerede ved Nørrejylland's Stænderforsamling, fordi disse, da de sidst sammenkaldtes, vare fortrydelige over, i fire paa hinanden følgende Stænderforsamlinger, kun een Gang at være kaldede til først at behandle Sagerne. De saae maaskee heri Tilsidesættelse eller Mistillid, men i alt Fald følte de det Ubehagelige ved saa ofte at maatte tærse det Straa, hvori den foregaaende Forsamling [nemlig Roskilde Stænderforsamling] kun havde levnet dem faa Kjerrier. Men de toge fejl, thi de anede ikke, at det var Danmarks Genius, det atter vaagede over vort gamle og elskede Folk, og som magede det saaledes, at vore djærve Brødre, der maaskee bedst kunde, maaskee ene vilde fremtræde med fornøden Kraft og Enighed, just vare forsamlede, da Fædrelandet trængte til dem. De fik ikke Halm men fyldte, skjønt ikke med gode Kjerrier svangre, Ax at tærse. Uden lang Betænkning grebe de da ogsaa Pleielen med senestærke Hænder, og Slagene, som de med kraftfulde Arme førte, vare saa mange og saa svære, at deres Drøn lode over hele Riget, og ei blot holdt meget Folk ilive, men vækkede endnu meget mere Folk tillive!

Dem maae vi takke for, at alle fædrelandssindede Mænd nu staae som een Mand, i en compact sluttet Masse; at et og samme Feltraab nu lyder over hele Landet, fra Sundets Bredder til Vesterhavets Strand; det Feltraab; vi ville ikke taale, at vort Fædreland sønderlemmes, ikke taale, at det danske Sprog haanes eller undertrykkes; vi ville lige Ret for begge Sprog i de Dele af Riget, hvor begge, saavel det danske som tydske Sprog, bruges, og vi ville aldrig modtage

som Naadesbevisning af et lidet os fjendtligt Parti det, der er vor gode Ret. I disse faa Ord ligger vort Program, som vi af yderste Evne og skyende intet Offer ville forsvare. Nogle Virkninger af vore jydskes Brødres kraftige Fremtræden, der som en uventet Lynstraale slog ned i den schleswigholsteinske Leir, ere allerede synlige deraf, at nogle Ledere af det Parti, hvis Øiemed er Fædrelandets Sønderlemmelse, har omslemet Tonen, har begyndt at dreje af, for ved glatte Ord at raade Bod paa den Skade, som Underordnedes ubehændige og plumpe Yttringer har tilføiet Partiets ,først nu fuldkommen afslørede Planer.

Man yttres en Agtelse for det danske Folk, for dets Nationalitet, men erindrer nu, at man har mange Venner i Danmark, ja, vi høre nu det Ubegribelige, at man ynder det danske Sprog, dog uden at sige, om det er det »plattendanske«, eller hvilket dansk Sprog man mener. Men saadanne Konster ere nu forgjæves; maaskee havde tidligere, som Følge af vor store Kjærlighed til Fred og Enighed, saadanne Ord kunnet finde Indgang; nu vide vi derimod, hvad Værd de have, og at mellem os og hint Parti aldrig kan sluttes Fred. Modstridende Elementer kunne aldrig forenes. Vandet maa slukke Ilden, eller beseiret af denne, gaae op i Damp. Lad os derfor, mine Herrer! og for det meget Mere, vi skylde vore jydskes Brødre, med Broderkjærligheds hele Varme, med Høiagtelse for deres Djærvhed, med Beundring af det store borgerlige Mod, de ved denne vanskelige Leilighed og trods al Modstand have lagt for Dagen, tømme vore Glas for de 46 med deres hæderværdige og ligesindede Præsident i Spidsen, og med det samme sende dem det Bud, at vi ere vaagne, at vi agte at holde os vaagne, da vi fuldt vel erkjende den Sandhed, »at hvor det meste Liver, der er Seieren«; at vi lukke vore Øren for dem, der maaskee kunde, ligesom 1807, da ogsaa Englænderne kom med Venskabs Forsikring, men dog afbrændte vor By og bortførte vor Flaade, advare os om, ei ved Modstand at irritere vor Fiende; at vi ville svare disse Feige eller Forsagte: Kryb i Eders Musehul, medens vi efterligne den gode Kæmpe, der sidder ved min Side, og som med korslagte Arme, staaende ene imellem en Flok forbittrede Fiender, taledede Dansk, - taledede atter Dansk - og vedblev at tale Dansk, indtil det Hele formede sig til et værdigt Sidestykke til en polsk Rigsdag.

- Vi ville dette saa meget mere, som hele Verden veed, at ikke vi have begyndt Striden, at ikke vi have henkastet Stridshandsken, men kun med freidigt Mod have optaget den, og som vi vide, at den gode Sag er paa vor Side, at Ret og Retfærdighed er det Banner, hvorunder vi kæmpe, det Banner, der styrker Modet og bringer Seieren! Jeg gjentager, mine Herrer! lad os tømme vore Glas for de 46 med deres hæderværdige og ligesindede Præsident i Spidsen!

Tags

Bondebevægelsen, Hyldesttale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/j-c-drewsens-hyldesttale-til-den-jydske-staenderforsamlings-medlemmer-paa-skydebanen-i-koebenhavn>